

nøjelserne noget, og den unge Pige vilde lettere finde sig deri, naar det glade Rusaar ikke laa saa langt ude i det fjerne; 1 Aar er jo nemlig i den Alder en meget lang Tid. — Hvad endelig angaar den for Pigeskolen ejendommelige Anvendelse af Klasselærerinder som „Klassemødre“, er dette utvivlsomt af saa stor Værdi, i alt Fald i de lavere Klasser, at denne Ordning bør bevares indenfor den offentlige Pigeskole; men dette vil sikkert ogsaa staa i den enkelte Skoleleders Magt at gennemføre. — Hvis man vilde tænke sig, at Overtagelsen skulde medføre en større Indskrænkning i Antallet af de nu eksisterende Pigeskoler til Fordel for Fællesskolen, saa maa det siges, at Stor-København nok kunde behøve flere Fællesskoler end de 2, der nu findes; men paa den anden Side vildet det baade være en stor Ulykke for den kvindelige Ungdom og et stort Tab for Pædagogiken i Almindelighed, hvis den københavnske Pigeskole helt eller for Størstedelen forsvandt; men noget saadant er næppe heller paa Dagsordenen foreløbigt.

6.—2.—1918.

Marie Nielsen,
cand. mag.

Dansk Kvindesamfunds Arbejde for at skaffe Moderen samme Myndig- hed over Børnene som Faderen.

Dengang Justitsminister Rump i Efteraaret 1898 havde forelagt Forslag om en ny Ordning af Formuesforholdet mellem Ægtefæller, tilfredsstillede dette Forslag ikke paa alle Punkter Dansk Kvindesamfund, navnlig ikke, fordi det intet ændrede i den gamle Bestemmelse om, at Faderens Vilje med Hensyn til Børnene skulde være den afgørende. Dansk Kvindesamfund forfattede derfor en Adresse til Regering og Rigsdag, hvori man dels beklagede, at Forslaget ikke gav Hustruen Medraadighed over Fællesboet, dels — og navnlig — udtalte sin Misfornøjelse med, at Forslaget ikke gav Moderen samme Myndighed over Fællesbørnene som Faderen. Adressen blev udsendt over hele Landet for at samle Underskrifter. Før dette Arbejde var tilendebragt, blev imid-

lertid Lovforslaget vedtaget 7. April 1899.

I sit Andragende af 1908 (se Intp. No. 1) gentog D. K. Kravet om, at begge Ægtefæller skulde have samme Myndighed over Børnene og foreslog, at i Uenighedstilfælde skulde Sagen afgøres af en Voldgift.

Ved Lov af 27. Maj 1908 blev det fastslaaet, at ogsaa Hustruens Samtykke skulde kræves ved ikke fuldmyndig Søns eller Datters Indgaaelse af Ægteskab ligesom ogsaa, at fuldmyndig Kvinde efter denne Lov skulde kunne beskikkes til Værge ligesom fuldmyndig Mand. Det fastholdes vel vedblivende som Regel, at Ægtemanden er Barnets Værge, men Moderen kan beskikkes, og som Enke er hun født Værge.

I Dec. 1914 forsøgte D. K. gennem et Andragende til Justitsministeren at udvirke en midlertidig Lovbestemmelse, som fastslog, at Forældre, saalænge de lever sammen, har samme Ret over Børnene. Man henviste Sagen til den for Tiden arbejdende Familieretskommission.

Fra Rigsdagen.

Børn af Enker.

Som vore Læsere vil erindre, indsendte D. K. i Forening med Danske Kvinders Nationalraad d. 20. Febr. 1917, et Andragende gaaende ud paa at den Enker tilstaaede aarlige Understøttelse maatte blive forhøjet i Lighed med den Forhøjelse som har fundet Sted med Bidraget til Børn fødte udenfor Ægteskab.

Et Lovforslag at følgende Ordlyd foreligger nu. Som man ser imødekommer det vort Andragende.

Indenrigsministeren har d. 23. Jan. d. A. i Folketinget fremsat følgende:

§ 1.

.... Den i Loven § 1, 3. Stykke, omhandlede Understøttelse ydes for Kalenderaarene 1918 og 1919 med:

150 Kr. aarligt, indtil Barnet har fyldt 4 Aar, 120 Kr. aarligt til det har fyldt 12 Aar, 90 Kr. aarligt til det har fyldt 14 Aar.

§ 2.

I Lovens § 2 indsættes som nyt 2. Stykke:

„Afgaar en Enke, der nyder Understøttelse efter nærværende Lov,

ved Døden udbetales Understøttelsen til vedkommende Barns Underhold og Opdragelse til Barnets Værge eller — efter Kommunalbestyrelsens Skøn — til den, der efter Moderens Død udøver den faktiske Opdragermyndighed over Barnet. Værgeraadet paa Barnets Opholdssted kan efter Moderens Død til enhver Tid bestemme, at der skal beskikkes Barnet en Værge. Værgen, der har Forældremagten over Barnet, beskikkes af Øvrigheden efter Værgeraadets Indstilling. Værge vil altid være at beskikke, naar den modtagne Understøttelse ikke fuldtud anvendes til Barnets Bedste.

Sker der i Barnets økonomiske Vilkaar en væsentlig Forbedring, kan Understøttelsen bortfalde.“

Bemærkninger til Lovforslaget.

ad § 1.

Efter de i Lov af 29. April 1913 § 1. 2. Stykke, fastsatte Trangsgrenser kan der ikke ydes Understøttelse efter Loven til Enker, hvis aarlige Indtægt overstiger:

For Enker, bosatte i København og Frederiksberg 533 Kr. 33 Øre, for Enker bosatte i Købstæderne og Marstal 466 Kr. 66 Øre, for Enker, bosatte i Landkommunerne 400 Kr. med et Tillæg af 100 Kr. for hvert Barn under 14 Aar.

De i Loven saaledes fastsatte Trangsgrenser kan imidlertid paa Grund af de siden Lovens Ikrafttræden stedfundne Forskydninger i Prisniveauet ikke længere anses som en passende Maalestok for, om en Enke er trængende. Følgen heraf har — saaledes som det bl. a. fremgaar af de tvende fra Københavns Magistrat modtagne Skrivelser af 9. Juni 1916 og 30. Oktober f. A., der findes aftrykte som Bilag 1—2 — været, at Enker, hvis Indtægter har ligget over de fastsatte Grenser, men som paa Grund af den stedfundne Prisstigning paa alle Livsfornødenheder har været trængende til Understøttelse til deres Børns Underhold og Opdragelse, har maattet ty til Fattigvæsenet.

Under Hensyn hertil har man anset det for overensstemmende med den til Grund for Loven liggende Hensigt, at de fastsatte Trangsgrenser forhøjes som foreslaaet til henholdsvis 800 Kr., 700 Kr. og 600 Kr. med et Tillæg af 100 Kr. for hvert Barn under 14 Aar.

Efter Loven af 29. April 1913 ydes